

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж1-3443/23
7.3.2024. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Симониде Милорадовић, председника већа, Светлане Бранковић и Душице Вуковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из Смедерева, чији је пуномоћник Ненад А. Дедић, адвокат из Смедерева, против туженог Еуробанк Директна АД Београд, чији су пуномоћници Александар Обрадовић и Маја Лаушев, адвокати из Београда, ради поништаја решења, враћања на рад и накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Крагујевцу П1-171/23 од 21.07.2023. године, у седници већа одржаној дана 7.3.2024. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца АА из Смедерева и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Крагујевцу П1-171/23 од 21.07.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1-171/23 од 21.07.2023. године, ставом 1. изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се решење туженог број 3504/ХР од 09.09.2020. године поништи као незаконито. Ставом 2. изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да га врати на рад. Ставом 3. изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му плати накнаду штете у виду изгубљене зараде за период од 11.09.2020. године па до дана враћања на рад, у износу од 54.828,01 динара, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног потраживања месечне зараде до исплате. Ставом 4. изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му плати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање за период од 11.09.2020. године до враћања на рад. Ставом 5. изреке, обавезан је тужилац да туженом надокнади трошкове парничног поступка у износу од 212.625,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац, побијајући је у целости због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући првостепену пресуду на основу члана 386. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 и други), у границама жалбених навода, Апелациони суд је утврдио да жалба тужиоца није основана.

Првостепена пресуда није донета уз битне повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1. до 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које Апелациони суд пази по службеној дужности, као ни уз битну повреду одредбе парничног поступка из тачке 12. наведене законске норме, на коју се жалбом тужиоца неосновано, а посредно указује жалбеним наводима, јер је изрека пресуде јасна и разумљива, не противречи сама себи а ни разлозима пресуде, пресуда садржи јасне и непротивречне разлоге о битним чињеницама, тако да, супротно жалбеним наводима, нема недостатака због којих се не може испитати.

Тужилац је жалбеним наводима указао да је првостепени суд погрешном оценом садржине изведених доказа извршио битну повреду одредаба парничног поступка на који је начин, према оцени Апелационог суда, указао да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374 став 1 у вези члана 8 ЗПП, који жалбени наводи нису основани јер је првостепени суд правилно применио наведену норму процесног права и, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка, по свом уверењу одлучио које ће чињенице да узме као доказане.

Наводима да је првостепени суд у поновном поступку игнорисао налог Апелационог суда у Крагујевцу садржан у решењу Гж1-2564/22 од 09.02.2023. године, тужилац је указао да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1 у вези са чланом 398. став 2 ЗПП, који жалбени наводи нису основани, јер је првостепени суд извео све парничне радње и расправио сва спорна питања на која је указао другостепени суд у свом решењу.

Тужилац је жалбеним наводима указао и: да је поднеском од 12.6.2023. године предложио првостепеном суду да донесе делимичну пресуду о делу захтева који се односи на поништај решења и враћање на рад, а да поступак у односу на део захтева који се односи на накнаду штете због незаконитог престанка радног односа прекине до правноснажности делимичне пресуде, сматрајући да је целисходно и оправдано да првостепени суд донесе делимичну пресуду, а да након њене правноснажности и у зависности од исхода, поступак настави чиме би се у случају правноснажног одбијања тужбеног захтева избегли непотребни трошкови и непотребно продужило трајање поступка; да првостепени суд, међутим, није прихватио наведени предлог већ је одбио његов тужбени захтев и у делу који се односи на накнаду штете због незаконитог престанка радног односа, чиме је он, тужилац онемогућен да предложи извођење доказа усмерених на утврђивање висине материјалне штете, па је чињенично стање остало непотпуно утврђено. Према оцени Апелационог суда, тужилац је на наведени начин суштински указао да је првостепени суд поступањем на наведени начин погрешно

применио одредбу члана 346 ЗПП а што је имало за последицу да тужиоцу није дата могућност да расправља пред судом због чега је побијана пресуда донета и уз битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374 став 1 у вези члана 346 ЗПП али и уз битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 7 ЗПП, који жалбени наводи нису основани. Наиме, одредбом члана 346 ЗПП прописано је, између осталог, и: да ако од више тужбених захтева, услед признања, одрицања или на основу расправљања, само за неке постоје услови за коначну одлуку или ако су само за део једног захтева испуњени услови за коначну одлуку, суд може у погледу тих захтева, односно дела захтева, да закључи расправу и донесе пресуду (делимична пресуда) - став 1; да ће суд приликом одлучивања да ли ће да донесе делимичну пресуду, нарочито да узме у обзир величину захтева или дела захтева који испуњава услове за доношење одлуке (став 3). Имајући у виду чињеницу да је тужилац наведени предлог поднео суду месец дана пре закључења главне расправе, у ком тренутку је већ била утврђена чињеница колико је износила зарада тужиоца у месецу који је претходио месецу у коме му је отказан уговор о раду (чињеница која би била од значаја за одлуку о делу тужбеног захтева тужиоца којим је тражио накнаду штете у висини изгубљене зараде због незаконитог престанка радног односа, све под условом да оспорено решење није законито), првостепени суд, супротно жалбеним наводима тужиоца, није имао разлога да прихвати наведени предлог и донесе делимичну пресуду у односу на тужбене захтеве тужиоца којима је тражио поништај решења и враћање на рад, због чега побијана пресуда и није донета уз битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374 став 1 у вези члана 346 ЗПП. Са друге стране, а имајући у виду да је странка, сагласно одредби члана 308 став 1 ЗПП дужна да најкасније на припремном рочишту, односно на првом рочишту за главну расправу ако припремно рочиште није обавезно (члан 302) предложи доказе којима се потврђују изнете чињенице, то чињеница да првостепени суд није прихватио наведени предлог тужиоца за доношење допунске пресуде ни на који начин није могла да утиче на обавезу тужиоца да суду предложи доказе, битне за доношење одлуке о свим његовим захтевима, укључујући и захтев за накнаду штете због незаконитог престанка радног односа, најкасније на првом рочишту за главну расправу због чега првостепени суд неусвајањем наведеног предлога за доношење делимичне пресуде тужиоца није онемогућио да расправља пред судом тако да побијана пресуда, супротно његовим жалбеним наводима, није донета ни уз битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 7 ЗПП.

Неосновано се жалбом истиче да је првостепена пресуда донета на основу чињеничног стања које није правилно и потпуно утврђено, као и уз погрешну примену материјалног права.

Наиме, према чињеничном утврђењу првостепеног суда тужилац је по занимању дипломирани економиста и има седми степен стручне спреме. Радни однос код Findomestic Banka АД Београд засновао је уговором о раду број 292 од 21.6.2010. године. Од припајања ове банке туженој банци тужилац је био у радном односу код тужене банке са којом је закључио више анекса уговора о раду од којих је последњи, шести анекс уговора о раду закључен 14.08.2020. године којим је уговорено да ће обављати послове вишег сарадника за послове комуникације са државним органима у Одељењу контроле усклађености пословања банке, Сектор контроле пословања банке. Наведени анекс уговора о раду странке су закључиле након што је тужени донео, и то: Одлуку бр. 15083 дана 24.07.2020. године којом је усвојио Правилник о изменама и допунама Правилника у

унутрашњој организацији послодавца од 29.05.2020. године (са припадајућим прилозима – Прилог број 1 - Организациона шема и Прилог број 2 – Делокруг рада организационих делова банке); и Одлуку број 16504 дана 6.8.2020. године којом је на основу усвојеног Правилника о изменама и допунама Правилника у унутрашњој организацији послодавца усвојио Правилник о изменама и допунама Правилника о систематизацији радних места у Директној банци ад Крагујевац. Дана 24.08.2020. године тужени је донео Правилник о изменама и допунама Правилника о систематизацији радних места којим је одлучио да Правилник о систематизацији радних места донет 9.6.2020. године, измењен и допуњен Правилником о изменама и допунама Правилника о систематизацији радних места од 6.8.2020. године измени и допуни тако што се истим, између осталог, смањује број извршилаца на појединим радним местима али и тако што се укидају поједина радна места, међу којима и радно место тужиоца – виши сарадник за послове комуникације са државним органима у Одељењу контроле усклађености пословања банке, Сектор контроле пословања банке. Наведени Правилник туженог о изменама и допунама Правилника о систематизацији радних места од 24.08.2020. године објављен је истог датума - 24.08.2020. године на електронској огласној табли банке, а ступио је на снагу 8 дана од дана објављивања. Одлуком Извршног одбора туженог о утврђивању вишка запослених број 18712 од 01.09.2020. године (која је ступила на правну снагу 9.9.2020. године), донетом на основу Правилника о изменама и допунама Правилника о систематизацији радних места у Директној банци ад Крагујевац од 24.08.2020. године, прво је констатовано да је на дан доношења ове одлуке код туженог запослено укупно 594 запослених, а затим је утврђено: да је за радом 27 запослених престала потреба; да послодавац нема обавезу да доноси Програм решавања вишка запослених; да су том одлуком утврђени критеријуми за утврђивање вишка запослених који ће се примењивати у односу на запослене на радним местима на којима је смањен број извршилаца (уколико се добровољно не пријаве да буду утврђени вишком запослених); као и да ће запослени на радним местима која су избрисана Правилником о изменама и допунама систематизације бити утврђени вишком запослених без примене критеријума за утврђивање вишка запослених. Тужени је 03.09.2020. године донео решење којим је тужиоца привремено упутио да ради од куће због епидемиолошке ситуације, и то почев од 04.09.2020. године па до коначног регулисања радноправног статуса. Дана 09.09.2020. године тужени је, применом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, Правилника о раду, Правилника о изменама и допунама Правилника о систематизацији радних места код тужене од 24.08.2020. године и Одлуке о утврђивању вишка запослених број 18712 од 01.09.2020. године, донео сада оспорено решење број 3504/ХР од отказу уговора о раду тужиоцу, којим је одлучио: да се тужиоцу, запосленом на пословима Виши сарадник за послове комуникације са државним органима у организационом делу Одељење контроле усклађености пословања банке, Сектор контроле пословања банке, отказује уговор о раду број 545 од 08.12.2010. године са свим припадајућим анексима, због престанка потребе за његовим радом услед економских и организационих промена, сагласно усвојеном Правилнику о изменама и допунама Правилника о систематизацији радних места код туженог од 24.08.2020. године; да тужиоцу престаје радни однос закључно са 10.09.2020. године; као и да тужилац има право на отпремнину у износу од 248.502,63 динара, која ће му бити исплаћена пре престанка радног односа у складу са члановима 158 и 159 Закона о раду. У образложењу оспореног решења наведено је: да је Управни одбор туженог Одлуком бр. 15083 од 24.07.2020. године усвојио Правилник о изменама и допунама Правилника у унутрашњој организацији послодавца од 29.05.2020. године (са припадајућим прилозима – Прилогом

број 1 – организациона шема и Прилогом број 2 - Делокруг рада организационих делова банке) чиме је започет поступак организационих промена код послодавца; да је наведеном Одлуком овлашћен Извршни одбор туженог да усвоји Правилник о изменама и допунама Правилника о систематизацији радних места у Директној банци ад Крагујевац којим се дефинише опис послова радних места и број извршилаца; да је по ступању на снагу наведеног Правилника о изменама и допунама Правилника у унутрашњој организацији послодавца са припадајућим прилозима Извршни одбор, на основу овог Правилника дана 6.8.2020. године, донео Одлуку број 16504 којом је усвојио Правилник о изменама и допунама Правилника о систематизацији радних места у Директној банци ад Крагујевац са припадајућим прилозима; да је послодавац у односу на потребу за успешним обављањем радних и пословних процеса и постизањем резултата на тржишту, као и разматрајући ситуацију на банкарском тржишту и опште економске промене изазване епидемиолошком ситуацијом, разматрао тренутну организацију рада у свим организационим деловима и утврдио који су то послови за чијим обављањем је престала потреба, а који су послови које успешно може обављати и мањи број извршилаца, односно на којима је дошло до смањења обима рада, на основу које процене је утврђена потреба за реорганизацијом; да је послодавац дана 24.8.2020. године донео Одлуку којом је усвојен Правилник о изменама и допунама Правилника о систематизацији радних места којим су укинута радна места за чијим обављањем је престала потреба послодавца, док је на појединим радним местима смањен број извршилаца; да је послодавац у складу са наведеним организационим променама дана 01.09.2020. године донео Одлуку о утврђивању вишка запослених, којом одлуком је утврђено да (од укупно 549 запослених) 27 запослених на неодређено време представља вишак запослених за чијим је радом престала потреба услед економских и организационих промена (констатовано је да нису испуњени услови за доношење Програма решавања вишка запослених) као и да су истом утврђени критеријуми за утврђивање вишка запослених. С обзиром на то да су Правилником о измени систематизације, између осталог, укинута и послови тужиоцевог радног места Виши сарадник за послове комуникације са државним органима у одељењу контроле усклађености пословања банке, Сектор контроле пословања банке, а имајући у виду да је најпре укидањем Сектора контроле усклађености пословања банке и формирањем Одељења контроле усклађености пословања банке које примарно реализује функцију усклађености пословања банке, а затим и да је услед економске ситуације на банкарском тржишту изазване епидемиолошком ситуацијом и због овакве ситуације смањеног обима пословања банке, као и смањеног броја захтева упућених од стране државних органа дошло до престанка потребе за обављањем наведених послова на радном месту тог оперативног нивоа, то је престала потреба за радом тужиоца. Наведено је и да послодавац није био у могућности да запосленом обезбеди премештај на други одговарајући посао, рад код другог послодавца, преквалификацију, доквалификацију, као ни рад са непуним радним временом. Сада оспорено решење о престанку радног односа тужиоца потписали су ББ, директор сектора управљања људским ресурсима и организације и ВВ, менаџер за управљање ресурсима (запослени првог нижег оперативног нивоа у одељењу управљања људским ресурсима). У првостепеном поступку утврђено је и: да је Правилником туженог о овлашћењима за потписивање од 06.08.2020. године, којим су утврђена овлашћења запослених и начин потписивања интерних аката, уговора, финансијске и остале документације банке, одређено, и то одредбом члана 6 да решења о престанку радног односа потписују директор сектора управљања људским ресурсима и организације и запослени првог нижег оперативног нивоа у одељењу управљања људским

ресурсима; да је тужени тужиоцу пре престанка радног односа исплатио отпремнину у износу од 248.502,63 динара; да је зарада тужиоца у последњем месецу у коме је радио пре доношења оспореног решења (август 2020. године) износила 54.828,01 динара; да је тужени тужиоцу оспорено решење уручио дана 09.09.2020. године; да је тужилац текућу парницу покренуо тужбом коју је предао препоручено суду дана 6.11.2020. године; да је решењем Агенције за привредне регистре број 102328/2021 од 10.12.2021. године усвојена регистрациона пријава брисања услед статусне промене припајања, па је из Регистра привредних субјеката избрисана Директна банка АД Крагујевац и уписана у регистар привредних субјеката статусна промена припајања Привредног друштва Еуробанк АД Београд као друштва стицаоца и Привредног друштва Директна банка АД Крагујевац, као друштва које престаје припајањем.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да су сада оспорено решење о престанку радног односа тужиоца у име туженог донела и потписала овлашћена лица, и то ББ, директор сектора управљања људским ресурсима и организације, и ВВ, менаџер за управљање ресурсима (запослени првог нижег оперативног нивоа у одељењу управљања људским ресурсима), да је оспорено решење законито, да је тужилац благовремено затражио судску заштиту, али и да тужбени захтеви тужиоца нису основани, па је одлучио као у изреци побијане пресуде образлажући одлуку јасним и основаним разлозима које као правилне прихвата и Апелациони суд.

Оспоравајући правилност утврђеног чињеничног стања и правилност примењеног материјалог права, тужилац је жалбеним наводима указао да је првостепени суд погрешно када је закључио да је сада оспорено решење законито ако се има у виду: да у уводу оспореног решења није наведено ко је исто донео; да Правилник туженог о овлашћењима за потписивање од 06.08.2020. године не садржи одредбе о томе који је орган овлашћен за доношења решења већ искључиво ко је овлашћен да иста потпише; да законски заступник правног лица овлашћење за одлучивање о правима и обавезама запослених из радног односа може да пренесе на друго лице искључиво појединачним решењем о преносу овлашћења, у коме се мора децидно навести обим и врста овлашћења која се преносе, што у конкретном случају није урађено; као и да је, због чињенице да су он, тужилац и сведок ГГ обављали потпуно исте послове, али са различитим називима радних места тужени био дужан да у односу на њих примени критеријуме које је прописао Одлуком број 18712 од 01.09.2020. године, који се примењују у случају смањења броја извршилаца и на тај начин одлучи за чијим је радом престала потреба.

Жалбени наводи тужиоца, према оцени Апелационог суда, нису основани јер је првостепени суд правилно закључио да је оспорено решење законито.

Наиме, тужиоцу је сада оспореним решењем, донетим применом одредбе члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, објављеном у „Службеном гласнику РС“, број 24/05 и други (којим је прописано да запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла), Правилника о изменама и допунама Правилника о систематизацији радних места код тужене од 24.08.2020. године и Одлуке о утврђивању вишка запослених број 18712 од 01.09.2020. године отказан уговор о раду.

Имајући у виду да је у првостепеном поступку утврђено: да је код туженог послодавца ступањем на снагу Правилника о изменама и допунама Правилника о систематизацији радних места од 24.08.2020. године дошло до организационих промена које су се огледале, између осталог, и у томе што су укинута поједина радна места, међу којима и радно место тужиоца; да је Одлуком Извршног одбора тужене о утврђивању вишка запослених број 18712 од 01.09.2020. године одлучено, између осталог, и да ће запослени на радним местима која су избрисана Правилником и изменама и допунама систематизације бити утврђени вишком запослених без примене критеријума за утврђивање вишка запослених због чега је и престала потреба туженог за радом тужиоца; да тужени није био у обавези да донесе Програм решавања вишка запослених; да је тужени тужиоцу пре престанка радног односа исплатио отпремнину, а да тужилац није доказао да је тужени његов тадашњи статус запосленог за чијим је радом престала потреба могао да реши одговарајућим мерама за запошљавање (премештајем на друге послове, радом код другог послодавца, преквалификацијом или доквалификацијом, непуним радним временом али не краћим од половине пуног радног времена или другим мерама) првостепени суд је правилно закључио да је тужиоцу законито престао радни однос јер је за то постојао оправдан разлог који је, због организационих промена код туженог послодавца, које су се, између осталог, састојале и у укидању тужиочевог радног места, имао за последицу да је престала потреба туженог за радом тужиоца.

Тужилац је жалбеним наводима суштински указао и: да су он и сведок ГГ радили потпуно исте послове с тим што су били распоређени на различита радна места; као и да је тужени послодавац био дужан да у таквој ситуацији у којој су он и сведок ГГ обављали потпуно исте послове, применом критеријума садржаних у Одлуци број 18712 од 01.09.2020. године, који се примењују у случају смањења броја извршилаца, одлучи за чијим је радом престала потреба. Према оцени Апелационог суда ови жалбени наводи тужиоца нису основани. Наиме, одредбом члана 24. став 2. Закона о раду прописано је да се правилником утврђују организациони делови код послодавца, врста послова, врста и степен стручне спреме и други посебни услови за рад на тим пословима. Тужени је Правилником о изменама Правилника о систематизацији послова који је донет 24.08.2020. године укинуо тужиочево радно место што представља организациону промену која је довела до престанка потреба за његовим радом, а што је био разлог за доношење сада оспореног решења применом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду. Организација рада је део аутономије послодавца, који самостално утврђује организациону структуру, радна места и послове који се врше у организационим деловима, ради обављања делатности или у вези са обављањем делатности, која аутономија послодавца обухвата и право избора послодавца да ли ће вршење одређених послова организовати са једним или са више извршилаца истих, на једном или на више различитих радних места. Суд нема овлашћење да испитује оправданост оснивања или укидања радних места или организационих целина, нити на који ће, правно дозвољени начин, послодавац организовати обављање одређених послова јер је то изричито овлашћење послодавца на основу цитиране одредбе става 2. члана 24. Закона о раду. У таквој ситуацији, чињенице да су тужилац и сведок ГГ, распоређена на радно место сарадника за комуникацију са државним органима, обављали исте послове као и да наведени сведок те послове обавља и сада, супротно жалбеним наводима, не утичу на правилност закључка првостепеног суда да је оспорено решење законито јер, као што је већ речено, суд нема овлашћење да испитује оправданост начина на који је тужени послодавац организовао обављање наведених послова (тужени наведене

послове сада обавља на нижем оперативном нивоу од раније постојећег). Поред реченог, а код чињенице да је тужени, применом овлашћења садржаног у одредби члана 24 став 2. Закона о раду, укинуо радно место тужиоца тужени, супротно жалбеним наводима тужиоца, није био у обавези да у односу на тужиочево радно место применом критеријума садржаних у Одлуци о утврђивању вишка запослених број 18712 од 01.09.2020. године, одлучи о томе за чији је радом престала потреба јер је тужилац био једини извршилац на том радном месту а наведеном Одлуком тужени је одлучио да ће утврђени критеријуми за утврђивање вишка запослених бити примењени искључиво у односу на запослене на радним местима на којима је смањен број извршилаца док ће запослени на радним местима која су, као тужиочево, избрисана Правилником и изменама и допунама систематизације бити утврђени вишком запослених без примене критеријума за утврђивање вишка запослених. Осим тога тужени, супротно жалбеним наводима, није био у обавези да, применом критеријума садржаних у Одлуци о утврђивању вишка запослених број 18712 од 01.09.2020. године, одлучи о томе да ли је престала потреба за радом тужиоца или сведока ГГ код чињеница: да су тужилац и наведени сведок били распоређени на различитим радним местима; да је тужени одлучио да укине тужиочево радно место (тужилац је био једино лице распоређено на радно место Виши сарадник за послове комуникације са државним органима у одељењу контроле усклађености пословања банке, Сектор контроле пословања банке); као и да је тужени одлучио да ће запослени на радним местима која су, као тужиочево, избрисана Правилником и изменама и допунама систематизације бити утврђени вишком запослених без примене критеријума за утврђивање вишка запослених.

Супротно жалбеним наводима тужиоца, оспорено решење је донето од стране за то овлашћених лица.

Наиме, одредбом члана 192 Закона о раду прописано је да о правима, обавезама и одговорностима из радног односа одлучује у правном лицу - надлежни орган код послодавца, односно лице утврђено законом или општим актом послодавца или лице које они овласте (став 1 тачка 1), с тим да се овлашћење из става 1. овог члана даје у писаном облику (став 2). Сада оспорено решење су сагласно члану 6. Правилника туженог о овлашћењима за потписивање потписали ББ, директор сектора управљања људским ресурсима и организације и ВВ, менаџер за управљање ресурсима (запослени првог нижег оперативног нивоа у одељењу управљања људским ресурсима). Имајући у виду: да је тужени наведеним Правилником утврдио не само начин потписивања интерних аката, уговора, финансијске и остале документације банке, већ и овлашћења запослених (члан 1); да је чланом 6 наведеног Правилника изричито одређено да су директор сектора управљања људским ресурсима и организације и запослени првог нижег оперативног нивоа у одељењу управљања људским ресурсима овлашћени да потпишу решење о престанку радног односа ББ, директор сектора управљања људским ресурсима и организације и ВВ, менаџер за управљање ресурсима су, и према оцени Апелационог суда као и првостепеног суда, била овлашћена да одлуче о престанку радног односа тужиоца, а код чињенице да одредбом члана 192 Закона о раду није прописано да овлашћење за одлучивање о правима, обавезама и одговорностима из радног односа мора да буде у форми решења (исто, сагласно ставу 2 наведеног члана треба да буде у писаном облику) то нису основани ни жалбени наводи тужиоца којима се суштински указује да овлашћење наведених лица није било дато у за то законом одређеној форми, односно у форми

решења. Супротно жалбеним наводима, у уводу оспореног решења наведено је да је исто донео послодавац – Директна банка ад Крагујевац, док је делом истог који је снабдевен потписима ББ, директора сектора управљања људским ресурсима и организације и ВВ, менаџера за управљање ресурсима прецизирано ко је у име и за рачун послодавца исто донео и потписао.

Како је тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду одбијен као неоснован, то нису основани ни тужбени захтеви тужиоца који се односе на права везана за незаконит престанак радног односа којима је тражио да се тужени обавезе да га врати на рад, да му накнади штету у висини изгубљене зараде за период незаконитог престанка радног односа, као и да на његово име уплати припадајуће доприносе сходно члану 191. став 1. Закона о раду.

Из изнетих разлога, а како ниједним жалбеним наводом није доведена у сумњу законитост и правилност првостепене пресуде у ставовима 1 – 4 изреке, Апелациони суд је применом одредбе члана 390. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде, а потврдио је и решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу 5. изреке побијане пресуде, јер је исто донето у складу са одредбама члана 153. и 154. ЗПП.

Применом одредбе члана 165 став 1 ЗПП у вези члана 153 ЗПП Апелациони суд је одлучио као у ставу другом изреке ове одлуке и одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка јер исти није успео у поступку по жалби.

**Председник већа – судија
Симонида Милорадовић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**